

M-Lumpi

Tokratni minus namenjamo vsem tistim, ki ovirajo ali zavlačujejo prodajo večinskega deleža Mercatorja. Postopek sta zamrznila uprava ciljne družbe z Žigo Debeljakom na čelu in njegova svetovalka Cvetka Selšek. Spomnimo se, kako zanosno je prav ta tandem narisal javnosti in pivovarsko-bančnim delničarjem (voljnim prodajalcem) mednarodni prodajni tender, zaznani interes tujih investitorjev, ki da bodo podlegli na strokovno izpeljanem preglednem postopku in pomahali s prevzemno premijo, s katero bodo posebej razveselili **male delničarje** Mercatorja ...

Zdaj pa isti tandem motovili. Zapleta se z razlagami, ki ga postavljajo v zelo čudno luč. In to zgolj zato, ker je na drugi strani pogajalske mize hrvaški tekmeč. Da ne bo pomote: Agrokor – četudi bi bil (ali če bo po dokapitalizaciji EBRD oziroma IFC) finančno trdno podjetje – je za Mercator najslabši mogoči strateški investitor od vseh v bližnji in daljni okolici. Ne le zaradi slabih medsosedskih odnosov, izkušenj iz preteklosti in različne poslovne kulture, ampak predvsem zato, ker ima svojo predelovalno verigo, ki bi konkurirala slovenskim dobaviteljem. Je pa, žal, edini. Vsaj za sprejemljivo ceno. Tokratni zaplet je znova dokazal tudi, da pri nas še vedno mešamo vloge. O prodaji družbe bi odločala kar njena uprava (sprenevedanje je, ko trdi, da postopka ne more ustaviti; odločitev o skrbnem pregledu de facto lahko pomeni veto), pa sindikati, pa minister za finance in minister za kmetijstvo, javni pritisk pa bi stopnjevali lobisti. Vemo, kam nas je pripeljala podobna politična kuhinja leta 2005, zdaj pa se zgodovina ponavlja, in to v navezi z upravo.

BOŽENA KRIŽNIK